

DE VRIENDENBAND

mededelingenblad
van de Vereniging
Vrienden van de Atletiek
oktober 2021
70^e jaargang
nr. 5

In dit nummer o.a.

De mythe van een vol stadion

Eerbetoon

Voor het voetlicht: No op den Oordt

Jeugdfonds: Historische 54e C-Spelen

De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

70e jaargang nummer 5, 2021

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Advertentie Rien van Haperen Consultancy	3
Wie ken(de)t ze nog?	4
Advertenties YALP en Herzog Medical	5
Memory Lane: De mythe van een vol stadion	6
Terrugblik op de golfdag	9
Eerbetoon	10
Advertentie Praktijk Energiek	12
Advertentie BK Ingenieurs	13
De olympische zevenkamp was wel mooi, maar helemaal niet zo super	14
Voor het voetlicht: No op den Oordt	16
De Vrienden van de Atletiek een weekend weg	22
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	24
Onze jarigen	31
Advertentie Global Sports Communication	32

Kopij Vriendenband december 2021
Graag vóór 20 oktober 2021
aan de redactie:
Piet Wijker
De Uitkijklaan 12, 1974 XP IJmuiden
pietwijker@gmail.com
tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

De atletiekszomer ligt al weer even achter ons en we kijken terug op bijzondere Olympische en Paralympische Spelen met veel medailles en internationaal aansprekende prestaties. Zonder twijfel een atletiekszomer *like never before!*

Het is spijtig dat een aantal organisatoren van de najaar klassiekers (opnieuw) een streep door hun evenement moesten halen. De eisen om te kunnen voldoen aan de coronamaatregelen bleken niet haalbaar. Een domper voor de wegatleten en het grote legioen lopers om hun sportieve prestatie te moeten opschorten. De marathons van Eindhoven, Rotterdam en Amsterdam lijken net als b.v. de Zevenheuvelenloop in Nijmegen de klus toch binnen de gestelde voorwaarden te kunnen klaren. Wat dit verder gaat betekenen voor het traditionele veldloopseizoen en de start van de indoorwedstrijden is op dit moment nog ongewis. Laten we toch vooral hopen dat de pandemie niet voor de zoveelste keer roet in het eten gooit.

Tijdens de online Algemene Ledenvergadering in april jl. maakten we al melding van een te voeren discussie over de toekomst van de Vereniging Vrienden van de Atletiek. Het bestuur voerde hiervoor door de oogharen al een analyse uit, waarbij de sterke en zwakke punten van onze vereniging zijn benoemd, om die vervolgens af te zetten tegen de kansen en bedreigingen die op ons pad komen.

In managementtaal noemt men dat ook wel een SWOT-analyse, waarbij niet het instrument leidend is, maar de impact wel bepalend kan zijn voor de stip op de horizon voor de vereniging. De doelstelling is om de belangen te behartigen voor al degenen die de atletieksport een warm hart toedragen en natuurlijk beogen we daarbij een verbinding te leggen tussen het verleden, het heden en de toekomst in de atletiek. De vraag is of we (nog steeds) de juiste activiteiten uitvoeren, of dat anderen onderdelen hiervan mogelijk veel beter kunnen invullen. Dan rijst tot slot nog de vraag of we dit in verenigingsverband moeten blijven doen, of dat een andere vorm de 'atletiek liefhebber' meer aanspreekt.

Dit najaar hopen we met een dwarsdoorsnede van verleden, heden en toekomst ons verder hierover te buigen, om daarna de resultaten hiervan met jullie te kunnen delen. Een mooi moment om hierbij ideeën te kunnen opdoen is wellicht de reünie op 30 oktober a.s., die we samen met de groep topatleten uit de jaren tachtig (ATL80) organiseren. Helaas om logistieke redenen deze keer niet op Slot Loevestein, maar bij Evenementenlocatie Sibiz in Ouderkerk aan de Amstel. We zijn aangenaam verrast door het grote aantal aanmeldingen voor deze reünie en niet minder door de constructieve samenwerking met de initiatiefnemers vanuit ATL80. We zien er naar uit om hier een gezellige reünie van te maken!

Graag tot ziens op 30 oktober.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,
Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,
E-mail: secretaris@vriendenvandeatletiek.nl
Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>

Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen. Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Mededeling:

- Wij hebben in de afgelopen tijd heel veel mooie successen langs zien komen op het NK Senioren in Breda, op de Olympische Spelen in Tokio, op de Paralympische Spelen in Tokio, op NK U18 & U20 in Amersfoort en de afsluitende wedstrijden voor de Diamond League. Te veel om hier een uit te nemen. Echter van een bovennatuurlijke prestatie waren de twee gouden plakken en één bronzen plak van Sifan Hassan in Tokio. Goed is wel te constateren, dat zowel de jeugd als de ouderen heel veel progressie maken op vele onderdelen. Dit laat zien dat het technisch beleid van de afgelopen jaren van de Atletiekunie zijn vruchten doet opbrengen.
- Gelukkig kunnen alle atleten hun sport weer op een “normale” manier gaan bedrijven. Nu de organisaties nog die hun publiek nog altijd niet voor 100% kunnen verwelkomen. Maar de toekomst zien wij met vertrouwen tegemoet.
- In de afgelopen periode heeft de vereniging ook veel ondersteunende werkzaamheden verricht, zoals bij de organisatie van de Golfdag, het Fietsweekend en de C-Spelen. Helaas kon de C-Interland met Nordrhein - Westfalen en de Vlaamse en Wallonische Belgen niet doorgaan, maar gesprekken over de Indoor interland voor de C-jeugd zijn wel al gaande. Zodra hier meer over bekend is zullen we dat op de site en middels Nieuwsbrieven laten weten.
- Op 30 oktober hopen we onze langverwachte reünie te houden, niet op Slot Loevestein, maar bij Evenementenlocatie Sibiz in Ouderkerk aan de Amstel. Velen willen elkaar toch weer ontmoeten na twee jaar elkaar niet meer te hebben gezien. Dit jaar gaan we dat doen met een groep 80-ers (atleten die nationaal en internationaal actief waren tussen 1980-1990). Gezien de inschrijvingen is dit een groot succes gebleken. Hopelijk in de volgende editie van De Vriendenband een uitgebreid verslag.
- Het jeugdfonds is nog op zoek naar aanvullende donaties om haar ambitie voor de komende jaren te vervullen. Alleen als we samen de schouders er onder zetten kan er

een structurele basis gelegd worden om toekomstbestendig te zijn. Voor informatie kunnen jullie contact opnemen met Wim van der Krogt.

Opzegging lidmaatschap

- Mirthe Wilmink

Wijziging

- Correctie op het vorige VB-nummer 4: Harry Nijhuis is verhuisd per 1 juli naar Dorpstraat 23c, 5556 VC Valkenswaard.

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

Willeke Koppelaar heeft een heftige periode achter de rug. De op 22 september jl. (en niet op 20 sept., zoals wij in het jarigen overzicht eerder abusievelijk hadden gemeld) 79 jaar oud geworden weduwe van Cees Koppelaar werd zo'n week of zes na diens overlijden in april zelf ernstig ziek. Trombose in haar been en enkele longembolieën bleken hiervan de oorzaak. Na een spannende, heftige periode is zij daarvan nu gelukkig hersteld, al moet zij voortaan bloedverdunners slikken en een lange steunkous dragen. Het vermoeden bestaat, dat de problemen zijn ontstaan door het AstraZeneca vaccin tegen corona, waarmee zij is ingeënt. Na bij haar in Spanje woonachtige zoon weer op krachten te zijn gekomen, voelt Willeke zich inmiddels alweer danig opgeknapt. De Vrienden wensen haar alle sterkte toe bij haar verdere herstel.

Bestuur

Met bindend vermogen samen
stappen zetten

Management

Met kennis en ervaring in de sport projecten realiseren

Advies

Met deskundig advies meerjarenbeleid helpen ontwikkelen

www.rienvanhaperen.nl | +31.6.5385.5731
rien@rienvanhaperen.nl

Wie ken(de)t ze nog?

Als medewerker van de Stichting Atletiekerfgoed ben ik momenteel bezig met het inventariseren, ordenen en aanvullen van de Vrienden-kast in het depot van de Stichting. Werkelijk. Je hart springt open als je al dat oude archiefgoed door je handen laat gaan. Ik liet een foto op de grond vallen en bij het oprapen en omdraaien besloot ik meteen onderstaande plaat van Theo van de Rakt te gebruiken voor de volgende Vriendenband.

De foto werd door de toenmalige secretaris Anton Blok toegestuurd naar de deelnemers van een reünie.

Aan u de vraag: in welk jaar en waar vond deze reünie plaats? Wanneer U niet op een naam kunt komen, niet onbegrijpelijk gezien onze leeftijden, of een gezicht niet kunt thuisbrengen, dan schiet u me maar aan op de komende reünie of u stelt me de vraag via: chrisvdm@ziggo.nl

Succes!

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons **fitter**, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor **65-plussers**.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland **advies en ondersteuning**.

www.yalp.nl/oudereninbeweging

T. 0547 - 289 410 E. info@yalp.nl

**Ouderen
in beweging**

samen op een Olga Commandeur Plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

YALP | Nieuwenkampsmaten 12 | 7472 DE Goor | T. 0547 289 410 | F. 0547 289 411
info@yalp.nl | www.yalp.nl | Twitter: @yalpletsPlay

herzog
sport compression prevention & recovery

Plezierig sporten

Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijnjtjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de PRO Sport Compressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat

76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de PRO Sport Compressiekousen

- ⊙ Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- ⊙ 6 meetpunten verzekeren de voor **jou** optimale pasvorm
- ⊙ Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

HERZOGMEDICAL.COM

De mythe van een vol stadion

Een volle bak met toeschouwers is de beste stimulans voor menig atleet, heb ik altijd begrepen. Hoewel een ander zich er juist weer totaal door overvallen kan voelen. Zie het verhaal van Stans Brehm in de vorige Vriendenband. Er zijn er ook die door de massale belangstelling soms eerder worden geremd dan gestimuleerd. U kent ze wel, die types die tijdens de training de sterren van de hemel lopen, springen, of werpen, maar tijdens een wedstrijd van een beetje niveau volledig ‘verkrampen’.

De Amerikaan Willie Banks, wereldrecordhouder hink-stap-springen in de jaren '80, was de eerste die er een hele show van maakte om met ritmisch handgeklap het publiek zover te krijgen dat het zijn geklap massaal overnam, om hem aldus in het ritme van zijn aanloop op te zwepen tot het leveren van een superprestatie. Vele ver-, hink-stap-, hoog- en polshoogspringers hebben dat sindsdien overgenomen.

Willie Banks in actie op de Olympische Spelen van 1988 in Seoul.
(foto's: Ken Hackman; bron: Wikipedia)

Artiesten

Het zijn de artiesten onder de atleten, stelde ik in 1985 in een van mijn AW-artikelen over Olga Commandeur, voor wie publieke belangstelling een extra stimulans betekent. Voor hen is het een drijfveer die hen tot grote hoogten opzweept en hen soms zelfs boven zichzelf doet uitstijgen. In genoemd artikel in de AW van 30 juli 1985 schreef ik daarover:

Olga Commandeur behoort ook daartoe. Vanaf het begin van haar atletiekloopbaan heeft de IJmuidense zichtbaar genoten van de belangstelling over haar persoon, hielp het haar ook bij het telkens weer omhoog moeten krabbelen uit de diepe dalen, waarin zij als gevolg van blessures meermalen terechtkwam. Schrijver dezes heeft het voorrecht gehad Olga letterlijk de eerste stappen op het atletiekpad te zien zetten en herinnert zich hoe enthousiast zij altijd weer reageerde op de aanmoedigingen van de supporters op de tribune, hoe trots zij was wanneer er in de plaatselijke bladen over haar werd geschreven. Het was ook medebepalend voor de snelle ontwikkeling, die zij doormaakte. Olga: “Ik vond het eigenlijk schitterend, al die aandacht. Het gaf mij ook een stimulans. Al besefte ik vroeger amper wat ik deed, hoor! Kijk, er werd vaak over mij geschreven: wát fantastisch, wát goed en zo. Nou, vooral in het begin – dat weet je nog wel – vond ik het allemaal heel gewoon. Het was voor mij helemaal niet zo fantastisch. Ik vond die aandacht wel leuk. Het ging mij eigenlijk helemaal niet zo om wát ze schreven, maar meer dát ze iets schreven.”

Misschien is het wel slechts aan de natuurtalenten onder de atleten voorbehouden om extra kracht te putten uit de publieke belangstelling, aandacht en bewondering om te zetten in energie, nodig om rekords te verbeteren en steeds weer nieuwe successen te behalen. Een natuurtalent loopt snel vooraan, wint gauw en veel en niets draagt meer bij tot het ontwikkelen van een gevoel van eigenwaarde dan dat. Olga: “Ik was al, toen ik aan atletiek begon te doen, heel zelfverzekerd van mezelf. Alhoewel ik helemaal niet wist wat dat toen betekende. Maar ik ben al begonnen met: oh, dat win ik toch wel. En ik won ook alles! Zo’n dertig, veertig 800 meters heb ik in die beginperiode gelopen, zonder dat ik er ooit een verloren heb. Zelfs bij de senioren. Nou, dat geeft zo’n zelfverzekerd gevoel... En dan nog eens de positieve reacties daarop. Het moment dat je dan echt bewust aan atletiek gaat doen, nou dan versterkt dat elkaar alleen maar weer”.

Mensen achter een boom

Finish van een 400 meterserie in een bomvol Memorial Coliseum tijdens de OS van 1984 in Los Angeles.

lang niet iedereen werkt zo’n gemoedstoestand positief uit op de te leveren prestatie. De voorbeelden daarvan zijn legio. Maar ook op dit punt reageert Olga Commandeur anders. “Als je, zoals ik, konstant positieve reacties hebt gekregen op je prestaties en je stijl en zo, als je je daar ook helemaal niet voor hoeft te schamen, dan groei je alleen maar in zo’n stadion. Ik weet gewoon dat de mensen naar me kijken en beeld me ook in dat ze denken: goh, wat loopt die mooi! Ik heb dat ook wel eens bij een

Olga Commandeur, hier in actie op de NK van 1981, nam in Los Angeles deel aan de 400 m horden en drong er door tot de halve finale. (foto: Hans van Dijk; bron: Wikipedia)

Ik sla nu een gedeelte van het artikel over, om het als volgt weer op te pakken:

Het is misschien niet helemaal reëel om in algemene termen te spreken, maar het komt ons toch voor dat de wetenschap te moeten sporten in een bomvol stadion, zoals tijdens de Olympische Spelen, menige atleet vervult met gevoelens, die heen en weer slingeren tussen opperste verrukking en afgrijzen. De zenuwen moeten toch door je keel gieren bij het betreden van zo’n enorme kuip als het Memorial Coliseum in Los

Angeles
en bij

bostraining. Als ik alleen ben en het gaat aan het eind van de training niet meer zo lekker, dan beeld ik me in dat er mensen achter een boom naar me staan te kijken. En dan opeens, dan gaat het weer heel makkelijk. Dat heeft dus wel invloed. Maar een vol stadion ook, hoor. Daar krijg ik best wel een kick van.”

De ene volle bak is echter de andere niet. Daar heeft toenmalig AW-eindredacteur Roel van Veen in de AW van 21 augustus 1984 al eens een pakkend artikel over geschreven, waarin hij het volle stadion van Helsinki tijdens de WK van 1983 vergeleek met dat van de Olympische Spelen van 1984 in Los Angeles. Het WK in Helsinki noemde hij: **Het meest fantastische en best georganiseerde evenement dat ik ooit heb meegemaakt.**

Orgasme

Over de OS in Los Angeles gaat hij even verderop in zijn verhaal als volgt door:

In z'n algemeenheid heb ik niet met erg veel plezier gekeken naar de atletiekwedstrijden. Ondanks Lewis, Moses en Cruz waren er voor mij maar weinig hoogtepunten, dit in tegenstelling tot Helsinki waar je van de ene in de andere sensatie rolde. Keiharde topsport op het scherpst van de snede. Wat zaten we ons toen al niet te verheugen op de big clash tussen het Oostblok en Amerika, gelardeerd met een verrukkelijk chauvinistisch sausje. Wel de big clash bleef uit en na de eerste dag kon ik dat sausje al niet meer door mijn strot krijgen. Opgezwepen door de media, die alleen maar oog hadden voor de Amerikaanse atleten, stortte het elke dag weer met 90.000 toeschouwers gevulde Coliseum zich in een orgasme waar je op slag impotent van zou kunnen worden. Wat verlangde ik terug naar het deskundige, razend enthousiaste publiek in Helsinki dat oog had voor elke goede prestatie, ongeacht de nationaliteit. In LA had men op enkele uitzonderingen na alleen maar oog voor alles wat rood was en waar USA op stond. De rest was er wel, was ook wel hartelijk welkom maar meer ook niet.

Ik denk dat het voor welke atleet in actie, Amerikaan of niet, in dat Coliseum weinig zal hebben uitgemaakt voor wie het gejuich van het publiek nu eigenlijk bestemd was. Het lawaai alleen al zal zijn werk hebben gedaan en elke atleet of atlete het gevoel hebben gegeven dat het, zoals door Olga Commandeur verwoord, mede voor hem of haar bestemd was.

Maar is voor de atleet van nu een vol stadion eigenlijk nog wel nodig om te worden gestimuleerd op het 'moment suprême'? Sinds de recente Olympische Spelen van Tokio, met zijn vele goede prestaties, diverse wereldrecords en een voor Nederlandse begrippen ongekend grote medailleoogst, kun je je terecht afvragen of wij niet altijd hebben geloofd in een mythe. Ongeacht het vrijwel lege atletiekstadion steeg menig een immers boven zichzelf uit; ik hoef u de voorbeelden niet te noemen. Blijkbaar kunnen tegenwoordig de meeste atleten zich zonder zichtbare toeschouwers toch voldoende optrekken aan het imaginaire beeld van de tientallen miljoenen die wereldwijd aan de buis gekluisterd zitten om naar hun prestaties te kijken. Het zijn de mensen achter de boom van Olga Commandeur. Dankte Femke Bol ons immers niet, omdat wij al om half vijf 's morgens naar haar hadden willen kijken? Nou dan!

Piet Wijker

Terugblik op de golfdag ‘Vrienden van de atletiek’ van 6 aug. jl.

Op vrijdag 6 augustus jl. was het zover dat het jaarlijks terugkerende golftoernooi werd georganiseerd. Evenals vorig jaar kwamen wij terecht op Delfland Golf nabij Schipluiden. Na ontvangst met koffie, een kleine lekkernij en de aanmelding bij Rijn en Betty stonden wij om 13:00 uur paraat om met de 1^e flight af te slaan. Er hadden zich totaal 20 personen opgegeven, zodat wij in 7 flights waren ingedeeld. Wilma had zich op voorhand voor 9 holes opgegeven, waarbij achteraf bleek dat zij de finale van de 4*100 meter estafette dames op TV kon volgen. Jaap Noordenbos volgde al gauw het voorbeeld van Wilma. Maar of beiden hiervan hebben genoten?!

De indeling was dusdanig opgezet dat iedereen, of zij nu 18 of 9 holes liepen, in aanmerking kon komen voor de “longest” en de “nearest”.

Het was mooi golfweer en de holes lagen er goed bij, zodat vanaf halfzes vrijwel iedereen aan de borrel kon aanzitten. En natuurlijk werden er ook hapjes geserveerd.

We hadden gelukkig weinig last van coronamaatregelen, waardoor wij nadien aan slechts enkele tafels geanimeerd konden dineren. Het diner werd ook nog opgeluisterd door de aanwezigheid van Rien van Haperen, als een soort vervanger van Hans van Kuijen namens de “Vrienden van de atletiek”. Ook hij kon vernemen uit de sluitingsspeech van Lilian en Hans dat er een sterke behoefte is om tot uitbreiding van het aantal deelnemers te komen. De toezegging werd gedaan dat ook de club van de “Eighties” komend jaar onder meer bij de golfdag betrokken zal worden. Dit is al wel het geval bij de reünie op 30 oktober. Tijdens het diner werd vanzelfsprekend tijd uitgetrokken om de diverse prijswinnaars expliciet te huldigen. Er waren acht prijzen: de eerste drie voor degenen met het meeste aantal stablefort punten, de “longest” en de “nearest” voor zowel de dames als de heren en de Birdies. De uiteindelijke winnaar werd Jan Struijk. Uit handen van Lilian (foto) ontving hij een mooi golfmestiek, een fles sprankelende wijn en uiteraard de wisselprijs, bestaande uit de golfballen van St Andrews. De prijs voor de Birdies ging naar Nick Mosselman, die er zelfs drie sloeg. Ook Rijn werd bedankt voor zijn vele adviezen en steun op de achtergrond.

En wij hoeven niet te vrezen voor een vervolg komend jaar: spontaan kwam uit de vergadering het aanbod van Jan en Nick om gezamenlijk de organisatie op zich te nemen met een locatie meer gericht naar deelnemers uit de noordelijke contreien. Allen bedankt voor de mooie golfdag en tot volgend jaar.

foto: Rijn vd Heuvel

Hans en Lilian van der Kooij

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Eerbetoon

Pindarus was een Griekse vooraanstaande aristocraat die van ongeveer 520 tot 440 voor onze jaartelling leefde. Hij wordt onder andere nog steeds herinnerd door zijn ODEN, zegezangen, waarmee hij winnaars van de Olympische Spelen eerde.

Niet alleen de winnaar, maar ook diens familie en woongebied nam hij in die oden mee. Natuurlijk werden daarbij vooral ook Griekse goden uit de mythologie geëerd want zij waren het, die de prijswinnaar aan menselijke vermogens hadden geholpen waarmee geschitterd kon worden.

Een waarschuwend woord om de verkregen mogelijkheden niet te overschrijden, ontbrak zelden.

Het bracht mij, geïnspireerd door deze kennis, tot de volgende ode in Pindarus' stijl:

Foto: Global Sports Communication

Voor Sifan Hassan uit –toen zij nog in Nederland woonde– Zuidlaren, Leeuwarden, Eindhoven, Arnhem, overwinnaar in het hardlopen op de 5000 én 10.000 m der vrouwen.

*Zeus verhevende, die de donder, 't onvermoeibaar dravend ros
fier beschrijdt, zijn aandrift tempert, of de teugelriemen los
zwieren laat langs nek en schoften, — aan uw wil getrouw verknocht,
hebben uwe Dienaressen, door de klanken aangezocht
van mijn veelbegaafde citer, mij met onverpoosd geweld
tot getuige van de edelste kampprijs aangesteld.
En de harten van de braven, door geen valsheid ooit bekoord,
hebben de aangename tijding vrolijk juichend aangehoord, —
o, versmaad de jubeltonen van 't Olympisch zegelied
om der Dank- en Gunstgodinnen, uwer dochters wille, niet!*

*Mijn lieflijk lied looft machtige triomfen en gewonnen prijzen op de Spelen.
Gij, dochter van een Ethiopische moeder die u gelukkig naar ons stuurde,
uw elastieken pas compenseert het schokschouderig lopen bij vermoeidheid.
Aanhoor van harte met een glimlach, neem Olympus' gaven in ontvangst.
Papendal, waar uw carrière écht startte, bracht gij op grootse wijze eer,
ook al had gij dit bekoorlijk oord hiertoe dienen te verlaten.
Eertijds was een groot deel van dit volk van burgers radeloos
toen opvolgend trainers Schouwstra, Van Hoesel, Aitnafa en Hoedt,
dankzij manager Jos Hermens moesten wijken voor wonderman Salazar.
Maar gij, Sifan, voert hen nu naar het licht door uw meerdere prestaties.
Winnares! Wie dat niet geworden is, kan beter 's nachts huiswaarts keren
om niet uitgelachen en weggehoond te worden door het thuisvolk.
Toch:
steeds moeten bij winnen moeite en kosten kampen met een zware opdracht.
Weet: wijs is, wie slaagt. Ook bij ons, uwe landgenoten.*

*Oppergod Zeus, gij die huist in hemelse wolken op de Olympus,
zoon van Chronos en Rhea, twee der twaalf Titanen,
u kom ik smeken onder het klankenspel van schalmeien,
u vraag ik:*

Foto: Wikipedia

*schenk ons land vaker het rijke sieraad van roemvol heldendom.
Ja, de glans is onverdoofbaar van de wijdvermaarde deugd. –
en gij, Olympisch winnares, mocht Zeus ten einde toe u geven
een oude dag die tot in laatste tijden het hart verblijdt.
Wie in gezondheid en geluk baadt en daar roem bij oogst,
beter is het dat zij geen der goden naar de kroon wil steken
doch voldoening put uit de verdiende en verheven aardse plaats.*

Vrij naar Pindarus,
Hugo Tijsmans

N.b.: De bronzen medaille op de 1500 m telt niet mee. (Zie hierboven: Winnares! Wie dat niet geworden is,) Hoewel het volgens huidige normen, zeker in combinatie met de 5 en 10.000 m, een formidabele prestatie is.

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

WETenschappelijk Instituut voor de
ENERGIEK

De olympische zevenkamp was wel mooi, maar helemaal niet zo super

Nooit tevoren behaalden Nederlandse atleten olympische medailles op de meerkamp. Dus was er alle reden tot een vrolijk feestje toen Anouk Vetter en Emma Oosterwegel in Tokio zilver en brons veroverden op de zevenkamp.

Anouk Vetter (links) en Emma Oosterwegel vieren hun zilveren en bronzen plak in Tokio.

(bron: Facebook)

Voorals Vetter kreeg veel aandacht. Er werd zelfs van een wederopstanding gesproken. Dat was een beetje overdreven. Maar waar geen aandacht voor was, was de kwaliteit van die zevenkamp.

Met 6689 (nationaal record) en 6590 punten verlegden Vetter en Oosterwegel hun grenzen, maar de winnende score van Nafi Thiam (6791) was negentien punten minder dan het puntental waarmee de Belgische vijf jaar geleden in Rio goud behaalde.

Nafi Thiam prolongeerde in Tokio haar Olympische titel op de zevenkamp.

(bron: Facebook)

Ook kwam zij dit keer niet toe aan het totaal van de Britse Jessica Ennis, die in Londen (2012) met 6955 punten won. Dat was weer drie punten meer dan het Zweedse supertalent Carolina Klüft in Athene (2004) had verzameld.

En dan zwijgen we nog over het verre verleden toen de Amerikaanse Jackie Joyner-Kersey tot twee keer toe op de Spelen boven de 7000 punten kwam. De

7291 van Seoul (1988) is nog steeds het wereldrecord.

Van de zes olympische zevenkampen die deze eeuw zijn gehouden, was de winnende score drie keer hoger dan die in Tokio. Alleen Natalja Dobrynska uit de Oekraïne (6733 in 2008) en de Britse Denise Lewis (6584 in 2000) werden verslagen.

Thiam had daarvoor gewaarschuwd. Ze was niet zo goed als in Rio, verkondigde ze herhaaldelijk. Een schouderblessure had haar in de voorbereiding ernstig gehinderd. Dat ze bij het speerwerpen toch tot 54,68 meter kwam, bleek haar redding.

In de euforie om het zilver vergaten de media dat in deze ontmoeting Nederland-België (Noor Vidts werd vierde) Vetter eigenlijk “gewoon” goud had moeten winnen. Ze is een van de beste speerwerpsters onder de meerkampers en had voor goud 56,46 moeten gooien.

Gezien haar persoonlijke topser van 58,41 is ze daartoe in staat. In Tokio kwam ze echter tot 51,20. In haar beste doen heeft Thiam overigens met 59,32 (uit 2017) een nog betere prestatie staan. Dat is natuurlijk theorie, waarbij ervan uit is gegaan dat de verwezenlijkte 800-metertijden door het resultaat bij het speerwerpen niet zouden wijzigen.

Bovendien is het wel teveel gevraagd om op alle onderdelen op je eigen top te zitten. Want ten opzichte van haar vorige record (6636 punten op de WK van 2017 in Londen) boekte Vetter winst op de 100 meter horden en 200 meter en op de springnummers. Maar bij het speerwerpen lag een grote kans, omdat Thiam daarover erg onzeker was. Voor haar betekende de geslaagde tweede poging dat het goud nagenoeg binnen was.

Tienkampster Damian Warner, olympisch goud met meer dan 9000 punten.
(foto: Samuel Blanck, bron: Wikipedia)

Als het om kwaliteit gaat stak de tienkamp van Tokio, waarvoor de aandacht in de Nederlandse geschreven media minimaal was, er hoog bovenuit. Met 9018 punten werd de Canadees Damian Warner de vierde atleet die de grens van 9000 punten doorbrak. De andere drie zijn de Tsjech Roman Šebrle, de Amerikaan Ashton Eaton en de Fransman Kévin Mayer, wiens wereldrecord (9126) buiten bereik bleef.

Voor de televisiekijkers was het prettig dat zevenkamp en tienkamp op dezelfde dagen werd afgewerkt. Vaak hadden de meerkampers het rijk alleen, waardoor de kijkers netto meer meerkamp kregen dan bij eerdere Spelen.

Guus Mater

VOOR HET VOETLICHT

No op den Oordt: Hekel aan kou bepaalde zijn leven

No op den Oordt: “Liever had ik in het eerste van MVV gestaan. Maar ja, voetballen, daar was ik toch niet goed genoeg in. Vierde klas, hè. Dan kom je niet veel verder dan Heerlen en Brunssum, haha.” (foto’s Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Arnoldus, Petrus, Jacobus, Maria (No) op den Oordt
<i>Geboren:</i>	13 november 1941 te Maastricht
<i>Discipline:</i>	lange afstand
<i>Titels:</i>	<u>Ned. kamp.:</u> Sen.: 5000 m 1964 t/m 1968; 10.000 m 1968; veldlopen 1966
<i>Deelnemer EK:</i>	1966
<i>Interlands:</i>	?
<i>Records:</i>	<u>Ned. recordhouder:</u> 5000 m 1966-1971, 10.000 m 1967-1971, 4 x 1500 m clubteams 1968-1970
<i>PR's:</i>	<u>Baan:</u> 1 Eng. mijl 4.14,7, 3000 m 8.07,6, 5000 m 13.59,8, 10.000 m 29.03,4; <u>Weg:</u> 10 Eng. mijl 50.33,0, 20 km 1:03.10, 25 km 1:19.17, 30 km 1:40.15, uurloop 19.048 m

‘Hoe ben je in de atletieksport terechtgekomen?’ Deze vraag stel ik steevast tijdens een interview voor deze rubriek. Intussen doe ik dit nu al zo’n jaar of twaalf en al doende heb ik dus een aardig beeld gekregen van wat mensen zoal heeft gemotiveerd.

Er zijn er die voor de atletiek in de wieg zijn gelegd. Die lopen van kinds af aan veel harder, of springen en werpen veel verder dan hun leeftijdgenootjes, worden om die reden soms zelfs uitgesloten van de spelletjes die, meestal op straat, worden gespeeld. Die willen later maar één ding: op atletiek, zodra dat kan. Stans Brehm in de vorige Vriendenband is daar een voorbeeld van, evenals verspringster/sprintster Joke Bijleveld.

Er zijn er ook met eenzelfde aanleg als de vorige groep, maar die zich daar niet of nauwelijks van bewust zijn. Die vinden die aanleg zo vanzelfsprekend, dat ze er verder niet bij stilstaan; die moeten door anderen, vaak een attente gym- of sportleraar, worden aangespoord om zich aan te melden bij een atletiekvereniging. Ingrid Lammertsma, de latere speerwerpkampioene en nationale recordhoudster, wist eerst nauwelijks wat het inhield, ‘atletiek’, toen haar dat van school uit werd geadviseerd. Bij Truus van Amstel hielp de sportlerares haar zelfs met haar aanmelding door Cock Mooijman te bellen, de trainer van Olympia ’48.

Bij weer anderen zit de atletieksport in de genen. Zij zijn bijkans op de atletiekbaan geboren, omdat hun ouders die sport ook al beoefenden. Bij Marcel Klarenbeek en Marcel Dost bijvoorbeeld is het er bij wijze van spreken met de paplepel ingegoten.

Sommigen raken in de ban van de atletieksport door de prestaties van anderen. Vooral grootheden als Fanny Blankers-Koen en Emil Zátopek hebben veel navolgers ‘op hun geweten’. De pas overleden Harry Janssen deed aanvankelijk aan zwemmen, maar raakte door Fanny in de ban van de atletieksport en stapte over.

Velen ook kiezen eerst voor een teamsport, soms in navolging van vriendjes of vriendinnetjes. Bij de jongens is dat overwegend voetbal, bij de meisjes vaak turnen, maar hockey, volleybal en korfbal komen ook voor. Soms kwam bij hen hun atletiektalent in de loop van de tijd als vanzelf bovendrijven. Speerwerpster Elly van Beuzekom kon zo hard serveren, dat zij hiermee ooit in haar eentje een volleybalwedstrijd besliste. En Eltjo Schutter was bij het voetballen altijd zo snel, dat hij op den duur door de tegenstander steevast onderuit werd geschoffeld.

Dat teamsport hen echter vaak niet zo lag, bijvoorbeeld omdat zij zich bij het presteren te veel afhankelijk voelden van hun teamgenoten, was een reden om uiteindelijk aan een individuele sport als atletiek de voorkeur te geven.

Voorkeur voor hardlopen, maar voorliefde voor voetbal

Je kunt ook van je teamsport blijven houden, maar toch om andere redenen in de atletiek verzeilen. Kijk je No op den Oordt diep in de ogen, dan zou de Maastrichtenaar ook nu nog het liefst een goede voetballer zijn geweest. “Liever had ik in het eerste van MVV gestaan. Maar ja, voetballen, daar was ik toch niet goed genoeg in. Vierde klas, hè. Dan kom je niet veel verder dan Heerlen en Brunssum, haha. Dus toen ik uit dienst kwam, zat

het bestuur van de voetbalclub – ik speelde in het eerste elftal van Rapid – thuis. Die waren uitgenodigd. Ja, toen kwamen die vragen of ik weer ging voetballen, hè. En toen heb ik gezegd: nee, ik ga hardlopen.”

Achter dit standpunt van Op den Oordt zit een heel verhaal. Om dat goed te begrijpen, kan ik het beste maar weer bij het begin beginnen.

Op den Oordt groeide op in een gezin met tien kinderen. Zelf zat hij ergens halverwege in deze reeks, als de helft van een twee-eiige tweeling. “Ik was dus de vijfde, maar het kan ook de zesde zijn.” Maar de hoeveelste je ook was, na de lagere school moest er gewerkt worden om bij te dragen aan het gezinsinkomen. “Mijn vader werkte in de horeca, kelner en zo”, legt hij uit. “Dus toen ik dertien jaar was, ging ik de fabriek op, hè.” No doelt op de Radium bandenfabriek in Maastricht. Hij werd er te werk gesteld in het magazijn, waar hij onder meer orders moest klaarleggen. Ter bevordering van de algemene ontwikkeling ging hij daarnaast één dag in de week naar een zogenaamde levensschool. “Dat kwam, als je op de fabriek werkte, dan ging je zaterdagmorgens daar naartoe, naar die levensschool. Om die jongens die zo jong werkten die morgen rust te geven, hè. Dan gingen we ook sporten en zoiets. Er waren daar ook sportleraren.” Dat Op den Oordt over een goede loopconditie bleek te beschikken, viel daar al gauw op. Dus werd hem geadviseerd om zich aan te melden bij een atletiekclub. Hij voetbalde toen echter al bij RKSV Rapid en geld voor een tweede sportieve activiteit was er eenvoudigweg niet. No was er overigens niet echt rouwig om, want “ik hield ook van dat voetballen, hè.”

Suriname werd Nieuw-Guinea

Nu had Op den Oordt voor een Nederlander één makke: hij had een hekel aan kou, al formuleert hij het zelf anders: “Ik was een Limburger, hè, ik hoorde bij de warmte. Ik werkte op de Radium en in die fabriek was het altijd, zomer en winter, hartstikke warm. Dus toen ik in dienst moest, kwam ik dan in die kou, hè en dat was in februari ook nog. Toen heb ik gezegd: ik wil hier weg. Ik heb me toen opgegeven voor Suriname. Maar ze moesten acht man hebben voor Nieuw-Guinea en die hadden ze niet. Ja, en toen kwamen ze natuurlijk bij mij, hè. Want, zeiden ze, jij wou vanwege de kou toch naar Suriname? Toen ben ik dus naar Nieuw-Guinea moeten gaan. Daar ben ik zowat twee jaar geweest.”

De Maastrichtenaar had geen idee wat hij zich met zijn wens om in een warme omgeving zijn dienstplicht te vervullen op de hals had gehaald. Maar daar kwam hij snel achter. Aanvankelijk was de situatie in Nieuw-Guinea nog niet zo heftig: Nederland was druk bezig om het enige eiland dat bij de overdracht van Nederlands-Indië aan Indonesië in december 1949 niet aan Soekarno was afgestaan, te helpen om zich op te werken tot een zelfstandige staat. De druk vanuit Indonesië om ook dit eiland in te lijven werd echter gaandeweg steeds groter. Dat leidde juist in de dienstplichtige periode van No op den Oordt, 1960-1962, tot een steeds gevaarlijker wordende situatie vanwege het toenemende aantal Indonesische infiltranten dat het eiland binnendrong. Ten slotte escaleerde dit vanaf 1961 tot een regelrechte oorlogssituatie, die nadien ‘Nederlands laatste oorlog’ is gaan

heten. Wie hierover meer wil weten, moet de Andere Tijden documentaire: 'Nieuw-Guinea, Nederlands laatste oorlog' maar eens gaan bekijken.

Oorlogsfotograaf

Maar, zoals gezegd, in eerste instantie was het er nog best te doen. No: "In het begin was het niet gevaarlijk, zeker niet, nee. Ik heb toen – we hadden niet veel geld – drie maanden telkens 50 gulden gespaard. En toen heb ik voor 150 gulden bij de Welzijnszorg een Voigtländer VITO C kunnen kopen en ben ik foto's gaan maken. Dat fototoestel had ik daarna altijd bij me, hè. Als ik bepakkings had, had ik daarin een speciale ruimte uitgespaard voor dat fototoestel." Het werden veel, heel veel foto's. De volgeschoten rolletjes stuurde hij naar zijn zwager in Maastricht. Die zorgde ervoor dat ze werden ontwikkeld en die regelde tegelijk de nabestellingen, waarna alles in een schoenendoos weer retour ging. Voor een dubbeltje konden No's maatjes dan zo'n foto krijgen. Op den Oordt maakte er gedurende zijn diensttijd zoveel, dat hij er later nog een onderscheiding voor heeft gekregen. Van de Bond van Wapenbroeders, de landelijke vereniging van oud-militairen waarvan ook hij lid is, ontving No een oorkonde en werd hij benoemd tot oorlogsfotograaf. Hij heeft thuis nog een hele collectie ervan aan de wand hangen en het moet gezegd, die foto's zijn, meer dan een halve eeuw na dato, het aanzien nog dubbel en dwars waard.

Intussen werd de situatie in Nieuw-Guinea steeds grimmiger en kwamen No op den Oordt en zijn maten steeds vaker in gevaarlijke situaties terecht. "Er kwamen steeds meer van die ploppers (Indonesische infiltranten – PW), hè. Die wilden het innemen. Ik moest naar een gevaarlijker gebied. Wij moesten ook anderen aflossen. Die zaten daar een maand in de bush. Dan word je gek, hè. Op mijn kamer zijn er twee gesneuveld. Die heb ik wel moeten halen en begraven. Ik kan niet zeggen dat ik zelf op iemand heb hoeven schieten, maar ik had het wel gedaan. Want je wordt gek hè, als ze een vriend van je doodschieten. Dat is wel heftig geweest. Er kwam ook een heel andere sfeer in de groep."

Als de situatie dat ook maar even toeliet en hij hoefde geen wacht te lopen, ging No op den Oordt 's middags hardlopen. "Dan konden we twee uurtjes slapen. Maar ik ging dan trainen in de hitte. Soms was het wel 40 graden. Dan had ik veel zweet, maar dan was ik daarna weer een ander mens, voelde ik mij weer beter. Dat had het lichaam gewoon nodig, hè. Dan had ik het uitgezweten." Het is zeer wel denkbaar dat deze zelf ontwikkelde 'looptherapie', gecombineerd met zijn fotografische activiteiten, ervoor hebben gezorgd, dat No op den Oordt geen trauma heeft overgehouden aan zijn verblijf in Nieuw-Guinea.

Met een lelijke Eind naar Leuven

Na zijn militaire diensttijd ging Op den Oordt dus hardlopen. "Een nichtje van mij zat in het bestuur van AV '34. Die zei toen: kom mee naar de Cross du Soir. Dat heb ik gedaan en dat was zó gezellig onder mekaar, dus toen ben ik ook lid geworden", legt hij uit. Twee jaar later al veroverde Op den Oordt zijn eerste nationale titel: op de NK in Beverwijk werd hij kampioen op de 5000 m, zijn eerste van in totaal vijf achtereenvolgende titels op deze afstand. Die eerste kwam nog op het conto van AV '34. Daarna stapte hij over naar

Kimbria, want er was bij AV '34 geen trainer die hem, gezien zijn capaciteiten, goed kon begeleiden. Die was er bij Kimbria overigens ook niet, maar daar zat wel Herman Timme en die regelde, dat No op den Oordt kon gaan trainen bij de Belg Mon Vanden Eynde in Leuven, de trainer van Gaston Roelants, Dré Dehertoghe en Miel Puttemans. No: “Dan ging ik 's zaterdags met een lelijke Eend naar Leuven, een zware tocht. Dat was toch 80, 90 kilometer en dan ook nog over die binnenwegen. Dan kon ik maar één keer met ze meetrainen, terwijl zij twee keer per dag trinden en ook nog hoogtetrainingen hadden en zuurstofarm en alles. Maar Vanden Eynde schreef mij altijd en deed wel zijn best.”

Vaak moest No op den Oordt zaterdags ook nog werken – hij was inmiddels in dienst getreden van de gemeente Maastricht –, dus in feite trainde hij gemiddeld eenmaal in de veertien dagen samen met zijn Belgische trainingsmaatjes; voor het overige moest hij het doen met de trainingsschema's van Vanden Eynde. Van de KNAU kreeg hij 450 gulden op jaarbasis ter vergoeding van zijn reiskosten.

Niet naar Mexico

Het zal duidelijk zijn: zo word je geen olympisch kampioen. En ook al had hij de ambitie om aansluiting bij de wereldtop te vinden, hij zag op den duur wel in dat zijn situatie te veel verschilde met die van zijn Belgische, riant gesponsorde trainingsmaatjes. Toch dacht hij nog wel kans te maken om de Olympische Spelen van 1968 te halen, ook al was hij wel zo reëel om te beseffen dat hij dan waarschijnlijk slechts als veldvulling zou fungeren. Toen hij zich tegenover een verslaggever een keer liet ontvallen, “dat die Olympische Spelen ook maar gewoon een wedstrijd was”, werd die uitspraak in zijn nadeel uitgelegd. Op den Oordt: “Dat heeft die Volkskrantschrijver, Ben de Graaf, tegen mij gezegd. Die had in een vergadering gezeten waarin ze hadden gezegd dat ik daardoor niet naar Mexico mocht gaan, dat ik daardoor was afgekeurd. Maar ja, ik wist dat ik maar een figurant was, hè. Want ik kon toch niet trainen. Terwijl er van Luxemburg en België waren die ik had verslagen, die wel naar Mexico gingen.”

Het jaar 1968 vormde een keerpunt in de loopbaan van No op den Oordt. Hij was eerder dat jaar in één weekend dubbelkampioen geworden op de 5000 en de 10.000 meter – dat kunnen maar weinigen hem nazeggen –, maar na het missen van Mexico zag hij het onmogelijke van zijn situatie in. No: “Als je niet twee keer per dag traint, dan lukt het gewoon niet. Maar ik moest werken, hè. Na mijn werktijd ging ik pas trainen. Dat was toen normaal.”

Op den Oordt liet hierna de baanathletiek voor wat die was en richtte zich voortaan op het lopen op de weg. Met een vriendengroep trainde hij voortaan één keer per dag en vijf keer in de week op de weg. De baan gingen ze alleen nog maar op voor wat snelheidstrainingen. In de loop der jaren heeft hij daar nog best redelijke prestaties in geleverd (No: “Je wordt vanzelf beter als je maar blijft trainen, hè.”), met zelfs goede klasseringen in enkele marathons. Allengs verlegde hij zijn aandacht echter steeds meer naar zijn privésituatie. Hij was op zijn 25e getrouwd en werkte onder meer als vrachtwagenchauffeur bij de gemeente. Dat kwam hem goed van pas toen hij in Bemelen een vervallen boerderij kocht. No: “Die was helemaal verstoofd toen we hem kochten; ze

hadden daar altijd geboerd, hè.” Met de hulp van de gemeente bouwde hij die gaandeweg om tot een groot woonhuis met daarnaast vier appartementen, die hij verhuurde, drie garages, plus een lap grond er omheen met zelfs nog een stuk bos. “Als ze mij weleens vroegen: heb jij wel gewerkt bij de gemeente, dan zei ik: kom thuis maar kijken, dan zie je genoeg, hahaha. Maar als ik het aan de baas vroeg, dan mocht het. Want ik hielp zelf ook iedereen bij de gemeente, dus ja. Nu kan dat niet meer, hè.”

Mooiste prijs

No en zijn vrouw José werden bekende figuren in Bemelen. Ze hielden wel van een feestje, organiseerden ze vaak zelf en waren met carnaval steevast van de partij. In 1990 werd No zelfs uitgeroepen tot ‘Prins Carnaval van de Berggeite’. No: “Ja, dat zit toch in je bloed hè, als Limburger.”

De Nederlandse kou zat echter nog steeds niet in zijn bloed. Dus als hij even de kans kreeg, zat hij ’s winters met wat vrienden een tijd in Thailand. No: “Mijn vrouw vond het goed. Zij wilde zo lang niet vliegen en die wist haar hele leven al dat ik een hekel aan die kou had. Dus dan zei ze: ga maar. Zelfs toen ze longkanker had – José op den Oordt overleed in 2016 – zei ze dat nog.”

No op den Oordts mooiste prijs: een primus!

mooie foto van laten maken die wordt gepubliceerd op een ereplek in ‘Checkpoint’, het maandblad voor de veteranen.

Sinds zo’n jaar of zeven woont No op den Oordt weer in Maastricht. “Ik ben zó blij dat ik weer terug in Maastricht ben. En ik heb toch 40 jaar op een dorpje gewoond, hè. Maar ik ben een echte Maastrichtenaar.” Hij woont nu vlak bij zijn beide zoons, die aan de oever van de Maas een Grand Café runnen. Daar is-ie tegenwoordig dus vaak te vinden.

Piet Wijker

De Vrienden van de Atletiek een weekend weg

Ja, we mogen er gelukkig weer samen op uit! Elf sportievelingen stappen zaterdagmorgen 4 september op de fiets richting het oude vestingstadje Heusden. Onderweg zijn we door Marianne Piso op de hoogte gehouden van.... waar we anders aan voorbij zouden zijn gefietst! We zijn 's morgens trouwens begonnen met koffie en appeltaart, die Rien van Haperen voor ons verzorgd heeft. Beiden zitten in de perfecte organisatie van een heel weekend! Veel draait deze dag, die in Vught gestart is, om het jaar 1629. Dat is het jaar dat Frederik Hendrik 's-Hertogenbosch weet in te nemen.

In Heusden zelf, in het Bezoekerscentrum, van een interessante korte rondleiding kunnen genieten en o.a. heel Heusden op een prachtige en reuze grote maquette kunnen aanschouwen!

Na letterlijk en figuurlijk van Heusden te hebben geproefd, gaat het rechtsomkeert richting 's-Hertogenbosch. Eerst met een gratis veer de Maas over. We zijn niet met de beloofde 20° C weggegaan, maar slechts met 13° C. Nu is de zon tevoorschijn gekomen en kunnen Ilja, Hans, Rien en Marianne eindelijk genieten van hun korte broek! En is het begin wind mee, nu is hij verfrissend tegen. Op de binnenplaats van de Citadel van 's-Hertogenbosch laten we ons als groep fotograferen. En gaan we aan de Dieze een uurtje pauzeren onder het genot van vocht in velerlei samenstellingen!

Aan het programma wordt rustig gewerkt en daardoor lukt het niet alles van de plannen te verwezenlijken. Geeft helemaal niets, want het genieten lukt met volle teugen! We hebben elkaar ook zo vreselijk veel te vertellen! Door naar Vught voor een lekkere maaltijd en dan, helaas, al afscheid moeten nemen van Roelof en Wiesje Veld en Ilja en Hans Keizer.

Dan de zondag, die we starten in de bestuurskamer van atletiekvereniging Prins Hendrik

met o.a. een heuse Bossche Bol. Dan een interessant verhaal over die vereniging en het complex kunnen bezichtigen. Sorry, bewonderen! Links de indoorbaan voor sprint, ver- en polsstokspringen. Dan van Vught naar Den Bosch, waar het reuze druk is vanwege het weer en een kunstmarkt. Dus hebben we afgesloten met een overdadige broodmaaltijd! Ook voor de laatste keer getoost op de organisatie, die kan terugzien op een geslaagd weekend!

Rien en Marianne bedankt en Roelof en Wiesje, succes bij de organisatie volgend jaar in Deventer (3 en 4 sept.)!

Fri Beenackers (tekst + foto's)

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Franconville: leuk alternatief voor EK U18

Midden in de vloedgolf aan leuke atletiekevenementen: het EK U23, EK U20 en uiteraard de Olympische Spelen dreigde de aandacht voor de jeugd onder de 18 jaar te verdrinken, doordat de geplande EK voor deze categorie, die van 26 t/m 29 augustus in het Italiaanse Rieti zouden worden gehouden, gecancelld waren. In het Franse Franconville, een leuk plaatsje in de buurt van Parijs met zo'n 35.000 inwoners, werd een leuk alternatief uit de grond gestampt: een U18 Event, waaraan zeven teams deelnamen. Naast Nederland waren dat Frankrijk, Spanje, Zwitserland, Ierland, Vlaanderen en een regionaal team, dat wij Groot-Parijs zullen noemen.

Het was geen echt kampioenschap, er werden ook geen individuele prijzen uitgereikt. De focus lag vooral op de mogelijkheid om talenten onder de 18 jaar toch hun internationale ervaring op te laten doen. Volgend jaar is er bij iedereen weer een jaartje bij en vallen de meesten in een oudere categorie. Het leuke was dat het vooral gezien werd als een competitie voor teams, zoals wij ook onze eigen clubkampioenschappen hebben. De prestaties werden niet beloond met de bekende scores in de vorm van acht punten voor nr.1, zeven voor nr.2, of iedere variatie daarop. Zoals "vroeger" in Nederland ook het geval was – en vandaag aan de dag nog steeds bij de meerkamp – werden aan iedere prestatie de punten toegekend volgens de Hongaarse tabel en werden voor het eindklassement de vier beste prestaties van de jongens en de meisjes bij elkaar opgeteld. TeamNL behaalde een prachtige 2^e plaats achter Frankrijk.

Er waren veel in het oog springende prestaties van het – uit 19 atleten bestaande – team NL.

Jongens

Maurice Afognon had bij de Ter Specke Bokaal in Lisse al laten zien, dat 2021 een veelbelovend jaar zou worden. In Franconville behaalde hij twee tweede plaatsen met een tijd van 21,98 op de 200 meter en een schitterende 10,56 op de 100 meter, hetgeen de beste prestatie aller tijden in deze leeftijdsgroep is (en ik blijf het een Nederlands record noemen). Op die laatste afstand zorgde ook **Timo Spiering** voor de nodige punten door op dezelfde afstanden als derde te eindigen: de 100 meter in 10,64 en 200 meter in 21,99. Een tweede en derde plaats op de 110 meter horden voor **Jamie Sesay** (13,45) en **Mark Scholten** (13,48). Deze tijden betekenen ook de tweede en derde plaats op de ranglijst aller tijden van dit onderdeel. Op de 400 meter horden miste **Binne Brok** de overwinning op 1/100 van een seconde. **Jamie Sesay** en **Ridzert Punt** sprongen beide over de 2 meter 9. Doordat Jamie dat in de tweede poging realiseerde en Ridzert in de derde, ging hij er met de overwinning vandoor. Kijken wij naar de ranglijst aller tijden, dan heeft alleen Sven van Merode met 2,10 meter hoger gesprongen.

Meisjes

Suus Altorf, hier in actie op de NK indoor 2021.
(foto's: Erik van Leeuwen)

Lotte Haest won het discuswerpen ruim met een afstand van 45,75 meter en zette een prachtige serie worpen neer. Hetzelfde deed **Audrey Jacobs** bij het kogelslingeren. Haar worp van 64,50 meter was ruim voldoende voor de overwinning. **Suus Altorf** behaalde in een spannende race een mooie overwinning op de 400 meter horden in 60,99 sec., met 5/100 van een seconde voorsprong op de Vlaamse Margaux Bastil. Bij het verspringen voor de meisjes was het ook spannend, wist **Myrthe van der Schoot** het hoofd koel te houden en haalde met een verschil

van 3 centimeter op de nummer twee de overwinning binnen. Dat het spannend was is te zien aan de uitslag, het verschil tussen de eerste vijf was slechts 10 centimeter. Oudere atleten hoor je wel eens zeggen dat door het missen van interlands het teamgevoel en de teamspirit verdwijnen. Bij veel wedstrijden, en in het bijzonder in Tokio en Franconville, is het tegendeel bewezen.

Ruben Rolvink en de rollercoaster

Dat is sport: winnen en verliezen; hoogte- en dieptepunten.

8 mei 2021: De Ter Specke Bokaal in corona tijd: De 18-jarige Ruben Rolvink wierp de junioren discus (1,75 kg) maar liefst 59,34 meter ver. Bijna drie meter boven de limiet voor het EK U20. De jury besloot hem voor deze prestatie de Talent Award toe te kennen.

17 juli 2021: Europese Kampioenschappen U20 in Tallinn en kwalificatie voor het discuswerpen: door drie ongeldige pogingen werd de zo graag gewilde finale niet gehaald.

11 september 2021: Nederlandse juniorenkampioenschappen in Amersfoort: finale discus. Ruben gooit de volgende serie: 56,16 – ongeldig – 60,12 – 61,19 – 63,88 – 68,76. Een bijna onvoorstelbare oplopende reeks, die natuurlijk eindigt met de Nederlandse titel,

Ruben Rolvink werpt zich in Lisse naar de Talent Award.

maar ook met een nieuw nationaal juniorenrecord. Dit record stond op naam van niemand minder dan Rutger Smith met 63 meter 44 en Ruben ging daar met maar liefst 5 meter en 32 centimeter overheen. Het betekende ook een tweede plaats op de wereldranglijst U20. Dat is sport toch: winnen en verliezen en na verlies doorvechten. Een tegeltjeswijsheid bewijst het: wie vecht kan verliezen en winnen, wie niet vecht heeft al verloren.

Historische 54^e C-Spelen

Historisch?? Waren er dan zo veel goede prestaties? Die waren er wel, maar niet in die mate dat dit historisch genoemd mag worden, daarvoor heeft dit tweedaagse evenement een te rijke geschiedenis. Het historische heeft vooral betrekking op de krachttoer die het AAC-team heeft moeten verrichten om alles in goede banen te leiden. Deze keer had je niet voldoende aan het wedstrijdreglement, een duidelijk chronologisch overzicht en een groot team aan vrijwilligers. Ook deze wedstrijd was – net zoals vele andere in deze tijd – met handen en voeten gebonden aan Coronaregels en dat had men in Amsterdam prima voor elkaar: Toegangscontrole; duidelijke aanwijzingen waar men wel en niet mocht zitten; tientallen stoeltjes voor de deelnemende atleten op 1,5 meter afstand bij de technische onderdelen; afgebakende looproutes in de kantine en nog meer zaken maakten het tot veilige spelen. En veiligheid was niet het enige aspect tijdens dit weekend. De sfeer was goed, mogelijk omdat er voor deze groep eindelijk weer een grote wedstrijd was, en clubgenoten moedigden elkaar continu aan. Twee leuke dagen en er werden ook opvallende prestaties neergezet. Een goede graadmeter bij deze wedstrijden is altijd het aantal beste jaarprestaties. In 2018 en 2019 waren dat er 14 en aan het eind van dit toernooi stond de teller op 19. Hierbij nog de opmerking dat er 3 beste jaarprestaties werden gerealiseerd door eerstejaars. Misschien dat dit beeld enigszins vertekend is doordat het wedstrijdaanbod mager was, maar ook in vergelijking met de “normale” jaren werd er prima gepresteerd. Ik ga in dit artikel niet alles vermelden, maar zal mij beperken tot een top-drie. Voor geïnteresseerden zijn alle uitslagen terug te vinden op www.atletiek.nu.

Top 3

1. **Julia Dokter.** Zij won het hoogspringen met een schitterende 1,78 meter en zette daarmee de beste prestatie aller tijden neer (ik blijf het een nationaal record noemen). Hier moet nog extra bij vermeld worden dat Julia eerstejaars C-junior is.
2. **Tristen Strooper.** Wierp de speer 61 meter en 76 centimeter ver. Een beste jaarprestatie en een zesde plaats op de aller tijden lijst.
3. **Angelo de Nooijer** met zijn drie overwinningen. Hij won de 100 meter in 11,17; de 150 meter in 16,66 (weliswaar met te veel rugwind) en het verspringen, waarbij hij met 6,47 meter de beste jaarprestatie neerzette.

Terug naar het begin van dit verhaal: de organisatie en hun prestatie. Wij gaan napraten met twee sleutelfiguren in dit team: organisator **Rob Schuurman** en wedstrijdleader **Bram van der Vos** en hopen een kijkje achter de schermen te krijgen van dit mooie spektakel.

Wie waren de initiatiefnemers van de C-Spelen 54 jaar geleden?

Rob: De C-Spelen zijn een idee van AAC club-icoon Frits Reinders (toenmalig speerwerptrainer en TC-lid). Hij vond het belangrijk om voor de leeftijdsgroep van 14/15-jarigen een nationale wedstrijd te organiseren. In die dagen ontbrak een dergelijke wedstrijd voor C-junioren nog volledig en **Bram** vult aan: Ik weet dat er in de ‘vroege’ jaren twee centrale steunpilaren zijn geweest: Helen Kruller van AAC als organisator en mijn voorganger en mentor in vroege jaren als official: Feike Romkes. Feike heeft zover ik weet zo’n 40 jaar de rol van wedstrijdleader vervuld.

Frits Reinders in 1994. (bron: AW)

Wat zijn de grootste veranderingen geweest in al die jaren?

Het is leuk om te “voelen” wat de veranderde omstandigheden zijn binnen de organisatie en op het veld.

Rob: Dit jaar beleefden we de 54^e editie van het evenement. De C-Spelen zijn gestart als eendaagse wedstrijd. Omdat de Spelen zeer gewild bleken bij de atleten is in de loop van de jaren besloten om er een tweedaags evenement van te maken. Door er een tweedaags evenement van te maken konden we meer atleten laten deelnemen aan de wedstrijd en kon het wedstrijdprogramma verder worden uitgebreid.

Natuurlijk zijn er daarnaast ook grote veranderingen opgetreden in de wijze waarop de wedstrijd wordt georganiseerd. Neem alleen al de voorbereidingen, waarbij in de weken voorafgaand aan de wedstrijd een heel team van vrijwilligers bezig was om enveloppen te schrijven om de startnummers, het programmaboekje en het toegangsbewijs per post aan elke deelnemer te sturen. Dat was een enorme klus bij een wedstrijd met tussen 600 en 750 deelnemers. Minstens zo groot zijn natuurlijk de veranderingen in de verwerking van de uitslagen. Van handmatige, alles op papier verwerking, daarna met voortdurend vastlopende computerprogramma's, waardoor de uitslagen soms drie keer opnieuw moesten worden ingevoerd en er ook nog handgeschreven diploma's werden gemaakt naar de situatie van vandaag, waarbij alles live op het veld wordt ingevoerd en direct zichtbaar is voor het publiek. Deze veranderingen gelden natuurlijk niet alleen voor de C-Spelen, maar de impact van deze veranderingen op zo'n grote wedstrijd zijn enorm geweest. Daardoor hebben we er nu ook een veel snellere wedstrijd van kunnen maken.

Bram: Door de jaren heen heeft de wedstrijd zich met de junioren mee ontwikkeld. In de laatste 15 jaar is er bewust een richting ingeslagen waarbij de C-Spelen bijna als een Nationaal Kampioenschap beleefd wordt door de atleten. Hiermee moet het een goede voorbereiding zijn naar de toekomst. Dit heeft ertoe geleid dat onderdelen als de 150 meter, 1500 m steeplechase zijn toegevoegd aan het programma. Verder is het invoeren van de kwalificatieronde op technische onderdelen een grote wijziging geweest. Zeker in een Olympisch jaar voelen de atleten zich daarmee een hele grote vrouw of man.

Wat vinden jullie zo leuk aan de C-Spelen?

De reacties op deze vraag zijn eensgezind. Het woord ‘familie’ wordt vaak genoemd.

Bram: De wedstrijd is echt een teamprestatie. Veel van de vrijwilligers draaien al jaren mee. Daarmee is het een ‘familiefeest’. Maar het echt mooie is, dat het een wedstrijd is waar alles inzit: atleten die nog maar net beginnen met atletiek, maar ook de meer ervaren junioren. Dat in combinatie met de emotie die loskomt als er écht wat te winnen is, zet een speciale druk op atleet, trainer en ouder. Dit geeft een mooie dynamiek. Het is de uitdaging als official de toon te vinden waarop je de wedstrijd laat gaan en zowel atleet als begeleiding ‘verder brengt’.

Rob: Ik vind het een mooie toernooiwedstrijd, met kwalificaties en finales met deelname door atleten die zich flink aan het ontwikkelen zijn. Daardoor zijn er veel blij gezichten en is vaak de hele familie aanwezig als supporter.

Wat is het leukste dat jullie hebben meegemaakt?

Hier komt duidelijk naar voren waarom vele vrijwilligers dit werk doen: het ontvangen van waardering en dankbaarheid.

Bram: Het klinkt misschien afgezaagd, maar het leukste is toch echt de atleet, ouder of trainer die aan het einde van de dag met een grote lach en ogen van bewondering ‘dank je wel’ komt zeggen voor de organisatie. Voor velen is dit de eerste grote wedstrijd. Als alles bij elkaar komt zoals gepland en gehoopt en de doelgroep ervaart een super wedstrijd, dan is dat toch iedere keer een feest. Dit jaar was het mooiste de zichtbare opluchting bij bijna iedereen dat er wel een C-Spelen is en niet een hele generatie de C-Spelen heeft moeten missen.

Rob: Dat is moeilijk te zeggen. Dit jaar was er veel waardering dat de wedstrijd weer door kon gaan. Eén van de jonge atleten was daar blijkbaar zo blij mee, dat hij in de kantine een fooi kwam brengen om ons te bedanken ‘voor alles wat jullie hebben gedaan voor deze leuke wedstrijd’.

Wat zijn de verschillen met wedstrijden voor senioren?

Rob: We proberen om die verschillen zo klein mogelijk te laten zijn, juist om deze leeftijdsgroep kennis te laten maken met de regels rondom kampioenschappen, zoals bijvoorbeeld series en finales, gelijktijdige deelname aan meerdere onderdelen, of de consequenties van afmelding tijdens de wedstrijd. De wedstrijdleiders en scheidsrechters hebben daarbij een coachende rol door het hoe en waarom van de regels uit te leggen.

Waarop **Bram** aanvult: in essentie zou je zeggen dat het juist niet verschilt. Het is van het grootste belang de C-junior als een ‘volwassen’ atleet te behandelen. Aan de andere kant mist de C-junior de ervaring van een senior en vaak nog kennis over de procedures en het reglement. Hiermee is er een extra verantwoordelijkheid om uit te leggen wat je doet en waarom. Het verschil zit dus niet in het toepassen van de regels maar de uitleg. C-junioren willen juist niet als kind behandeld worden: doe het dus ook niet.

Aan welke taken moet de meeste aandacht besteed worden?

Opnieuw wordt er een leuk beeld geschetst van beleid op twee vlakken.

Bram: De C-Spelen is een ontwikkelwedstrijd, zowel voor de atleten als de officials. De atleten vernieuwen automatisch elk jaar. Ook proberen we regelmatig te verversen in het official corps en zo actief bij te dragen aan de ontwikkeling van het official corps. Dit betekent dat je niet kan verdergaan waar je vorig jaar was, maar ieder jaar doet wat je vorig jaar deed en iets meer. Je moet blijven uitleggen. Daar mag geen sleetsheid in komen. Communicatie is belangrijk.

Rob: De wedstrijd vindt plaats aan het einde van de zomervakantie. Dat maakt het wat uitdagender om alle zaken op tijd geregeld te hebben: van jury en vrijwilligers tot medailles, van kantinebezetting tot screening van de prestaties en van wedstrijdofficials tot prijsuitreiking. Hoewel we de wedstrijd al vele keren hebben georganiseerd, is het toch elk jaar weer een flinke klus om alles op tijd geregeld te krijgen.

Waar kunnen jullie zenuwachtig van worden bij de organisatie of tijdens de wedstrijd?

Geen zenuwen, maar spanning, stress en nachtmerries staan wel op de woordenlijst, maar zijn onder controle.

Rob: Echte zenuwen voor de wedstrijd hebben we niet meer, maar het is altijd even spannend om de wedstrijd op te starten. Dit jaar hadden we een extra uitdaging, omdat de renovatie van atletiekbaan Ookmeer enorm was uitgelopen en AAC er veel energie in heeft moeten steken om ervoor te zorgen, dat de accommodatie op tijd toonbaar en wedstrijdgeschikt zou zijn.

In het organisatiecomité leggen we de lat hoog en willen we dat de wedstrijd van begin tot eind op rolletjes loopt. Het is de kunst om verstoringen of problemen voor te zijn, om ervoor te kunnen zorgen dat de wedstrijd gewoon door kan gaan en de atleten er niets van merken.

En **Bram** vult bevestigend aan: de C-Spelen is een volle wedstrijd. Onvoorziene omstandigheden, zoals (zeer) slecht weer of problemen op de weg, waardoor een fors deel van de atleten te laat komt zijn de grootste nachtmerries: Atleet in de stress, ouder mogelijk nog meer. En hoe pas je daar de juiste mouw aan?

Hoeveel vrijwilligers zijn er bij de organisatie van de C-Spelen betrokken en hoeveel juryleden?

Bram en Rob in koor: Per dag zijn er ongeveer circa 45 juryleden actief en het aantal vrijwilligers zal inclusief de jury tegen de 100 per dag lopen. Daarnaast nog de vele naamloze vrijwilligers die in de weken voor de C-Spelen de hand- en spandiensten leveren om e.e.a. mogelijk te maken. Het is een groot team, waarin we elk jaar aandacht besteden aan verjonging, bijvoorbeeld door het inzetten van jeugdjuryleden. Dat helpt ook bij het toepassen van uitslagverwerking via de atletiek.nu app. Jeugdjuryleden pakken dat heel gemakkelijk op en nemen hun taken zeer serieus.

Hoe kunnen de C-Spelen nog mooier worden?

Rob: De wedstrijd geldt als officieus nationaal kampioenschap. Het zou goed zijn als de C-Spelen wordt opgenomen in de Nationale wedstrijdkalender van de AU, daarmee krijgt de wedstrijd nog wat meer status.

Bram: De C-Spelen is een instituut. Hele generaties atleten zijn ermee opgegroeid. Het is een grote verantwoordelijkheid de uitstraling te laten houden die zij verdient. De interland kwalificatie, de prijsuitreikingen, de onderdelen en het chronoloog, de inzet van (nieuwe) technologie. Het zijn allemaal zaken die continu getoetst moeten worden of we nog voldoen aan de verwachtingen van de doelgroep. Ieder jaar in de winter wordt gekeken waar er ruimte voor verbetering zit. Hierbij wordt naar alles gekeken, of dat nu in het programma of de aankleding zit.

In Tokio hoorde je vaak dat je je droom moet najagen. Waar dromen jullie van m.b.t. de C-Spelen?

Bram en Rob eensgezind: De C-Spelen is een instituut dat voor veel atleten een fijne herinnering is en voor andere als een startpunt van een atletiecarrière gezien kan worden. Onze droom is dat we de winnaars van de C-Spelen een aantal jaar later terugzien als deelnemers aan de Olympische Spelen. Eigenlijk is dat geen droom, want er zijn al veel Olympiërs geweest die in de uitslagen van de C-Spelen zijn terug te vinden. Voor ons is het iedere vier jaar weer een feest als je kan vaststellen, dat de Nederlandse ploeg vol zit met atleten die 'bij ons' actief waren.

Beste Rob en Bram: bedankt voor jullie openheid en de manier waarop wij een kijkje in jullie 5-sterren keuken mochten kijken.

Wim van der Krogt

Onze jarige Vrienden

Het jarenlange onderscheid dat in dit jarigenoverzicht werd gemaakt tussen leden en donateurs, is vervallen. Voortaan zal er één lijst worden gepubliceerd, ongeacht de status van de betreffende jarigen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

November 2021

1 Robert Decates (54)	13 No op den Oordt (80)
3 Ellen Joacim-Ort (82)	13 Ad Persoons (86)
3 Marko Koers (49)	11 John Schoemaker (74)
4 Aad Grimbergen (79)	16 Hugo Tijsmans (77)
5 Peter Verlooi (70)	17 Jan Vermeulen (81)
6 Hugo de Haan (37)	18 Chris van der Meulen (79)
6 Anita Meijer (75)	20 Hans-Peter Dries (77)
6 Freek Stam (79)	21 Annetien van Alphen de Veer-Paulen (87)
9 Raymond Heerenveen (73)	21 Justus Hartkamp (54)
9 Henk Heida (89)	26 Fons Mok (58)
9 Ed Turk (77)	27 Eric van Amstel (67)
9 Jos Verbeek (59)	28 Agnes Popkema-van Wijk (63)

December 2021

1 Ella Hoogendoorn-Deurloo (77)	26 Riet van der Enden (72)
3 Jaap van Amsterdam (63)	26 Jeanne Noordenbos-van Diesen (82)
4 Wim Berkhout (75)	26 Heino Stroet (57)
6 Bert Huizinga (72)	27 Rob Schuurman (59)
7 Ron Popma (80)	28 Ton Baltus (56)
12 Hans van der Kooij (76)	29 Peter Nederhand (89)
14 Toos Hofstede-Mutter (84)	29 Rudi Verriet (65)
15 Ineke Bonsen-Pérukel (76)	30 Hugo Kusters (59)
16 Marti ten Kate (63)	30 Marianne de Schipper-Burggraaf (73)
19 Cobie Körmeling (69)	

GLOBAL SPORTS COMMUNICATION

Als een van de toonaangevende **sportmanagementbureaus** in atletiek streven we ernaar **onze sport** vooruit te helpen. Het zit in ons **DNA**. Of het nu gaat om topsportmanagement, evenementenorganisatie of sportmarketingprojecten, we streven naar **innovatie** en **voortgang**. Om dit te bereiken werken we samen met atleten en partners van **wereldklasse**.

Samen zijn we **#TeamGSC**.

Blijf op de hoogte!

